

og man navnlig ved tilstrækkelig Averteren — og maaske ogsaa paa anden Maade — sikrede sig Pressens Medvirken.

Max Bernhardt svarede med den Bemærkning, der fik de Andre til at le, at han havde stor Tilid til Pressens Indflydelse, mindre derimod til Almenhedens Dømmekraft. Han erklærede sig dernæst ganske uenig med Ivan i Opfattelsen af den foreliggende Situation og af Muligheden for et Samarbejde som det ønskede. Obersten havde jo vitterlig tilsagt dem sin Medvirken og kun stillet visse, i og for sig meget rimelige Betingelser, som endnu ikke var bleven opfyldte. Han vilde derfor foreslåa en ny og bestemtere formuleret Henvendelse til Hr. Sidenius om at bringe sit rent private Mellemværende med Obersten ud af Verden hurtigst muligt.

Ivan modsatte sig utrætteligt. Han gjorde gældende, at der ikke var Tale alene om at udjævne Følgerne af et personligt Sammenstød. Konflikten laa dybere. Det var en Gentagelse af den evigt standende Strid mellem det ældre og det yngre Slægtled. Oberst Bjerregrav og Hr. Sidenius tilhørte baade som Teknikere og Personligheder helt forskellige Udviklingsstandpunkter, der ikke lød sig forlige.

Max Bernhardt afbrød ham og sagde, at de tilstedeværende Herrer vistnok ikke ønskede denne altfor teoretiske Debat fortsat. Den var jo ingen Verdens Nytte til. Da de nemlig alle var enige om, at Oberst Bjerregrav absolut var den, der bedst vilde kunne yde Foretagendet den Støtte, som det nu engang ikke kunde undvære, og da Obersten ogsaa havde erklæret sig villig hertil, kunde der